

Sygn. akt II Ka 434/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 października 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszcznych

Protokolant Irena Dawid

w obecności Prokuratora Okręg. Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 r.

sprawy **S. Ś.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 8 czerwca 2017 r. sygn. akt II K 143/17

o r z e k a :

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 100 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II Ka 434/17

UZASADNIENIE

S. Ś. został oskarżony o to, że:

w dniu 5 stycznia 2017 r. około godz. 7.50 w miejscowości Ś. gmina M., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym – art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) na drodze publicznej, jadąc od strony miejscowości M. w kierunku miejscowości C., na prostym odcinku drogi pokrytej śniegiem, nie dostosował prędkości do panujących warunków na drodze, zjechał na prawe pobocze drogi, w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na przeciwległy pas ruchu, gdzie doprowadził do zderzenia bocznego z prawidłowo jadącym z przeciwnego kierunku samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego pasażerka samochodu F., K. S., doznała rany tłuczonej głowy i złamania kości kulszowej prawej oraz kości łonowej lewej, co spowodowało naruszenie czynności narządów na czas powyżej siedmiu dni w myśl art. 157 § 1 k.k.,

to jest o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017 r. w sprawie sygn. akt II K 143/17:

1. na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec S. Ś. warunkowo umorzył na okres 1 (jednego) roku próby;
2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej K. S. nawiązkę w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych;
3. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 411,91 złotych w tym 100 złotych opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego S. Ś., zaskarżając wyrok w całości i zarzucił rażące naruszenie przepisów o postępowaniu:

- dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej i sprzecznej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego materiału dowodowego, która to ocena kolejno nie podawała przekonujących przesłanek do wydania skazującego orzeczenia, a także nie odnosiła się do wszystkich istotnych faktów i dowodów, które miały znaczenie merytoryczne dla rozstrzygnięcia, zaś koncentrowała się jedynie na wykazaniu okoliczności, które mogły świadczyć o tym, że S. Ś. dopuścił się czynu przypisanego aktem oskarżenia, co w konsekwencji doprowadziło do oceny materiału dowodowego z naruszeniem zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k.
- art. 193 k.p.k. wobec nie zasięgnięcia opinii biegłego w sytuacji, gdy stwierdzenia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia wymagało powyższego przez co nie doszło do zebrania całego materiału dowodowego.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego S. Ś. jest oczywiście bezzasadna i nie została uwzględniona.

Nietrafny jest podnoszony w apelacji przez obrońcę zarzut obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 5 § 2 k.k., art. 7 § 1 (powinno być art. 7) k.p.k., art. 424 k.p.k. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy bardzo starannie przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie. W myśl art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z przepisu tego wynika więc, że warunkiem prawidłowej oceny materiału dowodowego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Przy czym zwrot „wszystkie” dowody odnosi się oczywiście tylko do dowodów istotnych w sprawie. Wbrew temu, co twierdzi obrońca oskarżonego S. Ś. w apelacji, wszystkie istotne dowody zostały poddane przez Sąd wnikliwej analizie oraz należytej, zgodnej z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. ocenie. Wynika to jednoznacznie z uzasadnienia wyroku. Sąd Rejonowy wyczerpująco uzasadnił, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a które z nich i z jakich przyczyn uznał za niewiarygodne. Ocena dowodów dokonana przez Sąd jest swobodna, ale z pewnością nie jest dowolna i przeprowadzona została z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., gdy: 1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; 2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; 3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (wyroki SN z dnia 9.11.1990 r., OSNKW 1991, Nr 7, poz. 41 oraz z dnia 3.09.1998 r., V KKN 104/98; postanowienie SN z dnia 1.09.2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 1653).

Podnosząc zarzut obrazy art. 7 k.p.k. obrońca oskarżonego ogranicza się do polemiki ze stanowiskiem Sądu Rejonowego w kwestii oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów oraz do odmiennej oceny tych dowodów. Dotyczy to w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków B. W., M. P., T. S. i K. S.. Wyjaśnienia oskarżonego są tylko jednym z dowodów przeprowadzonych w sprawie i jak każdy dowód podlegają analizie i ocenie. Sąd Rejonowy

takiej analizy i oceny wyjaśnień oskarżonego S. Ś. dokonał. Należytej i zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k. Sąd pierwszej instancji dokonał także oceny zeznań wskazanych wyżej świadków. obrońca oskarżonego w sposób wybiórczy traktuje dowody przeprowadzone w sprawie, eksponując te, które są dla oskarżonego korzystne. Kwestionuje natomiast w apelacji zeznania świadków, nie przedstawiając żadnych logicznych i przekonujących argumentów, które w sposób skuteczny mogłyby podważyć stanowisko Sądu w kwestii oceny i wiarygodności tych dowodów, a z których jednoznacznie wynika, że to zachowanie oskarżonego polegające na naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, doprowadziło do wypadku w dniu 5 stycznia 2017 r. W przeciwieństwie do oskarżonego Sąd Rejonowy wszystkie dowody wnikliwie przeanalizował, a nie tylko pewne kwestie z nich wynikające. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Rejonowego w kwestii oceny materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie.

Całkowicie niezasadny jest podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że nie można łącznie postawić zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2, lecz art. 7. Natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów - w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia - to wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2. Jednakże naruszenie tego przepisu jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne są zależne, np. od dania wiary lub odmówienia jej określonym dowodom, to nie można mówić o naruszeniu art. 5 § 2, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2002 r., V KKN 251/01 i 8.09.2009 r., WA 26/09).

Niezasadny jest zarzut obrazy art. 424 k.p.k. Uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie zostało sporządzone przez Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy i w pełni odpowiada wymogom określonym w tym przepisie. Podnosząc ten zarzut obrońca w zasadzie nie wskazał w jaki sposób Sąd uchybił art. 424 k.p.k.

Nietrafny jest także podnoszony przez obrońcę w apelacji zarzut obrazy art. 193 k.p.k. Zgodnie z przepisem art. 193 § 1 k.p.k., jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego lub biegłych. W niniejszej sprawie nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia takiego dowodu, gdyż sytuacja na drodze stworzona przez oskarżonego S. Ś. była jasna i jednoznaczna. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko i argumenty Sądu pierwszej instancji w tej kwestii.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony na prostym odcinku stosunkowo wąskiej drogi, pokrytej śniegiem, przy ujemnej temperaturze powietrza, poruszając się samochodem marki F. (...) na letnich oponach, nie dostosował prędkości do panujących warunków na drodze, zjechał na prawe pobocze drogi, w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem. Następnie zjechał na przeciwległy pas ruchu, gdzie doprowadził do zderzenia bocznego z prawidłowo jadącym z przeciwka samochodem marki V. (...), w wyniku czego pasażerka samochodu oskarżonego doznała obrażeń ciała w postaci złamania kości kulszowej prawej i kości łonowej prawej oraz rany tłuczonej głowy, które spowodowały naruszenia czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni. Swoim zachowaniem oskarżony S. Ś. w pełni wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 k.k. Wersja oskarżonego i jego obrońcy, że winę za wypadek ponosi kierowca autobusu nie wytrzymuje konfrontacji z dowodami przeprowadzonymi w sprawie i jest nie do przyjęcia.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłacie orzeczono na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 12 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.